

TÝSK KÚLA RAKTI VØGGUNA HJÁ SÓLVÁ

– EG HAVI OFTA **HUGSAÐ**, HVUSSU **HEPPIÐ** TAÐ VAR, AT EG **JÚST** VAR **TIKIN** ÚR **VØGGUNI**. TAÐ **KUNDI** JÚ **ENDAÐ** HEILT **GALIÐ**. SOLEIÐIS SIGUR **SÓLVÁ G. OLSEN** UM TA **FERÐINA** UNDIR KRÍGNUM EIN **KÚLA** FÓR INN **GJØGNUM** HÚSAVEGGIN OG ENDAÐI Í **VØGGUNI**, SUM **SÓLVÁ** PLAGDI AT **LIGGJA** Í. EFTIR **ÆTLAN** FARA **VØGGAN** OG **KÚLAN** Á **KRÍGSSAVNIÐ** Í MIÐVÁGI

SAMRØÐA

Rannvá G. Fossaberg
rannva@socialurin.fo

Á Krígssavninum í Miðvági stendur skjótt ein vøgga við eini heilt serligari søgu. Tann 73 ára gamla Sólvá G. Olsen er partur av hesi søguni, og nú ætlar hon at lata Krígssavninum ikki einans vøgguna, men eisini eina kúlu í varðveitslu.

– Eg kundi valt at latið vøgguna og kúluna til onkran, sum ikki hevur serliga stóran áhuga fyri teimum, men tá vit nú hava eitt krígssavn í Føroyum, haldi eg, at tey koma at gagna mest á savninum, og fólk kunnu hoyra søguna handan vøgguna og kúluna, sigur Sólvá G. Olsen, sum er uppvaksin í Havn, men sum í dag býr í Esbjerg og er listakvinna.

Patrónin fór í vøgguna

Søgan handan vøgguna og kúluna, sum júst eru komin á Krígssavnið, byrjar í 1940, tá krígið var.

Sólvá G. Olsen var ikki blivin eitt ár, og saman við foreldrunum búði hon í kjallaranum hjá Frú Øster í Dr.

Her sæst, hvar kúlan rakti vøgguna

Jacobsensgøtu mitt í Havnini. Í dag er tað handilin Lampubúðin, sum er har.

– Eg havi verið umleið trýggjar mánaðir gomul, tá tann serliga hendingin fór fram. Eg lá í vøgguni inni í kjallaraíbúðini, tá mamma tekur meg úr vøgguni, tí loftalarmurin fer í gongd.

Hon situr við mær undir eini trappu, meðan sirenan ljóðar, fortelur Sólvá G. Olsen. Hon hugsar eina løtu, hyggur niður ímóti gólvinum og heldur síðani fram.

– Eg eri ikki meir enn tikin úr vøgguni, tá ein kúla fer gjøgnum veggina í

kjallaraíbúðini og endar beint í vøgguni, har eg plagdi at liggja og júst hevði ligið, sigur Sólvá G. Olsen og leggur afturat, at søguna fekk hon fortaldað fleiri ferðir frá mammuni.

Sjálv hevur hon ofta hugsað um hendingina og hvussu heppin, hon í veruleikanum var.

– Nú eri eg ikki ein sentimental týpa, men jú, eg hava ofta hugsað, at tað kundi gingið heilt galið, sigur Sólvá G. Olsen.

Kúlan, sum fór ígjøgnum kjallaveggina og endaði í vøgguni, bleiv væl goymd.

– Hon er eitt minni um ta ferðina, eg kundi enda mínar dagar einans trýggjar mánaðir gomul. Eg fekk hana frá mammu, langt áðrenn hon doyði, og hon segði ofta við meg »hevði tú ligið í vøgguni, hevði tú ikki verið her í dag«.

Vøggan nógv brúkt

Vøggan fekk ikki stórvegis skaða, hóast kúlan fór ígjøgnum hana.

– Har kom eitt hol í, men vøggan kundi saktans brúkast aftaná hasa hendingina, og hon hevur líka inn til henda dag verið nýtt í familjuni. Serliga